

Rei meu

Un relat de: [frederic](#)

- ... què més hi posem, senyor Manel?

- ...

- A veure..., aquest... aquest més grosset? Vale. Vuit calamars. Són macos, eh? Li netejo com sempre, carinyet? Ara feia dies que no el vèiem. No ve acompanyat avui?

- ...

- Sí, noi, és llei de vida. Quina edat tenen ja?

- ...

- Àngela Maria! I a donar guerra, que per això són adolescents. I els pares entretinguts...

-..., ...?

- La mare? Bé, pobrissona. Ja la tornem a tenir a casa, gràcies a Déu. Aquesta vegada li ha agafat fort. Alguna cosa més? Tellerines? Unes galeres? Són guapes... ara és el temps...

- ...

- Molt bé, reietó. Doncs tot plegat són... trenta-vuit amb quinze. Qui és ara? Hola Nuri, maca, què t'hi poso?... Gràcies, xatet... això fan trenta-nou i un, quaranta. La bossa... faci, faci, tranquil que no hi ha pressa... compte, rei meu, que pesa...

-..., ...!

- De part seva, mersi senyor Manel, ella també se'n recorda. I molt contenta de tornar-lo a veure. Apa dios, dios. Què vols, Nuri, reina? Lo de sempre? Aquest va bé? A rodanxes?

- ..., ...? ...!

- I tant, noia, tens tota la raó. Mira, aquell senyor que acabo de despatxar, vuitanta-sis anys i viudo de fa trenta. Viu sol i mira-te!! Ell s'ho compra, ell s'ho cuina i demà diumenge tindrà tota la tropa de fills i nets a dinar. I s'ho fa tot sol, tu. Des de luego jo firmo ara mateix allà on calgui per estar així quan arribi a aquesta edat, si és que hi arribo...

El senyor Manel camina cap a casa. Està tornant del mercat. Li pes la bossa, li pesen les cames. Li pesa el viure, desmoblat i fora de temps.

Quan passa per davant dels contenidors prop del portal de casa, llença la bossa del peix al de l'orgànica, no sense esforç. Tot plegat segur que altra vegada s'hauria acabat fent malbé a la nevera. I aleshores sí que és un enrenou.